

БР. 1

Љубинске новине

МИТРОВДАН, 2012.

Ја знам ко сам

Ја знам ко сам по пореклу својих родитеља, по месту у коме сам одрасла, по православљу у које верујем. Волим своје село. Оно ме увек подсећа на љубав. Тако се и зове Љубинић. Кад нисам код куће, нисам срећна. Недостаје ми двориште, улице, другари.

Од својих предака сам наследила много врлина. Наследила сам поштење, правдољубивост, мудрост. Поштујем старије, помажем пријатељима, слушам родитеље. Наши преци, о којима данас читам, поставили су темеље српске културе. Оставили су нам многе задужбине која нас и данас на њих сећају. Немањићи су нам оставили Хиландар, Вук писмо, Андрић велике романе. Сваки човек мора упознати своје корене да би спознао себе. Наша традиција говори о нама. Место у коме смо одрасли даје нам пријатеље за цео живот, људе који ће нас увек подсећати на то ко смо.

Нина Мићиновац, VIII разред

О мом селу...

Љубинић је најузвишеније тамнавско село, одакле се разилазе воде ка Сави и Тамнави; неравног, али не и брдовитог изгледа. Куће су по равници, дуж сеоских путева и раздељене у три вилајета: Вишњак или Старо село до Јошеве, Дивинац, средњи део села и Липовица, западни део села. Заузима површину од 14, 26 km². У центру села је црква, основна школа, (четвороразредна) са 34 ученика у три одељења, једно припремно одељење, неколико продавница, Дом културе. Све поред асфалтног пута који

се спаја са путем за Ваљево, са једне и на другој страни са путем за Бањане.

Бојана Димитријевић, III разред

У Дивинцу, извире река Јошевица која има стални непресушни ток целе године. У Милорцима се улива у реку Тамнаву. Назив реке опомиње на шумско дрвеће. С обе стране реке Јошевице су тополе, врбе јевуше. Некада је у селу било доста језера и бара у Ивовици, Дубрави и Липовици. Припадале су породицама, јер су биле на њиховим, имањима, или пак њихова својина и добро су дошли као сточна појила и друге домаће потребе. Данас су ретке јер су пресушиле. Некада је у селу било много више шума – забрана. Махом су искрчене и претворене у простране обрадиве површине. Шума има у Дубрави, Којића забрану према Трстеници, Ивовица и забран према Врелу и Вукићевици. У селу се највише гаји кукуруз и пшеница. Знатне површине заузимају детелина и нове траве. Соја и сунцокрет се ређе сеју. Воћнаци су веома разноврсни, саде се само за своје потребе.

Ана Кузмановић, III разред

Становници су Срби и Роми. Број становника из године у годину се смањује.

Просечна старост становништва је 41,7 година. У селу је укупно 257 домаћинстава. Просечан број чланова домаћинства је 3,33.

Познате фамилије у селу су: Весићи, Којићи, Бојићи, Тодоровићи, Симићи, Поповићи, Илићи, Бабићи, Миловановићи, Станојевићи, Димитријевићи, Стефановићи...

Најчешће славе у селу су: Никольдан, Јовањдан, Ђурђевдан, Аранђеловдан, Алиmpiјевдан...

Слава села је Митровдан. Преслава је други дан Васкрса.

Некада су се славили као преслава и прва недеља по Пресвети и прва недеља по Великој Госпојини. Били су то велики вашари код цркве који су временом ишчезли.

Сања Димитријевић, IV разред

1948	1953	1961	1971	1981	1991	2002	2011
1207	1244	1193	1041	1023	1002	855	775

Број становника по попису од 1948. до 2011.

Веса Велимировић – знаменити Тамнавац 19. века, негде пише и Василије или Васа из Љубинића, био је један од најбогатијих и најобразованијих Тамнаваца свога доба. Од 1791. године био је главни кмет код цркве у Врелу, па га је први устанак затекао на том положају.

Дајана Весић, I разред

Иако веома обазрив око дизања устанка, када је почeo, свестрано се укључио у њега. Још 28. маја 1804. године, са 65 народних старешина, потписао је писмо земунским трговцима од којих су тражили новчану помоћ за устанак. Свој потпис, ставио је и на писмо турском

султану у коме га обавештавају да је устанак подигнут против неподношљивог дахијског зулума и да су српски устаници спремни на преговоре под условима саопштеним Бећир паши из Босне. Његово име и презиме налази се међу потписницима још неколико значајних докумената из тог периода.

... Већ чујем пушке и позна да је бој. Мало сртнем Весу из Љубинића са 7 момака. Каже ми: "Не иди. Турци све растераше!"

Већ 1805. године био је представник Ваљевске нахије Правитељствујушћем Совјету Сербском. Касније га је Ђорђе Петровић- Карађорђе из Совјета отпустио да иде кући да би као представника Ваљевске нахије задржао проту Матеју Ненадовића из Бранковине који је такође тражио да иде кући. Веса Велимировић се није нарочито истичао као ратник, али је био правичан и мудар човек, због чега је био изузетно поштован и цењен у народу. Временом се потпуно повукао из политичког и јавног живота. Умро је код своје куће у Љубинићу, а сахрањен у

гробљу крај тадашњег манастира у Грабовцу, код Обреновца. Према тумачењу мештана Љубинића, по Веси су

настале фамилије Весића, Којића и Станојевића.

Школа у Љубинићу

Школство у Љубинићу, везује се за 1938. годину. До те године, деца из Љубинића ишла су у школу у Јошеву или Врело. 1938. године основан је одбор за изградњу школе у који су ушли Ранисав Мијаиловић, Драгосав Тодоровић, Светозар Бојић и Чедомир Јовичић. Плац на коме се сада налази школска зграда исплаћен је приватнику Ранисављевићу. Школске 1943-44. године, у јесен школа је примила своје прве ђаке, дакле отпочела са радом. Први учитељи су били Светољуб Јоксић, родом из Звечке са својом женом Стојанком.

Лазар Адамовић, I разред

У школи су радили Живодарка Радовановић, учитељица, Бора Радовановић, наставник географије и

историје, дугогодишњи директор, Златомир Кузмановић, наставник математике, дугогодишњи директор и помоћник директора, Синиша Стефановић, из Љубинића, учитељ, Ђорђе Костић, Раде Митровић, Драгица Шаниновић, Драгица Илић, сви учитељи. Посебно место у образовању деце у Љубинићу припада Љубисаву и Живки Ракић, који су читав свој радни век провели у љубинској школи.

Сања Димитријевић, IV разред

Од 1938. када је започела са изградњом до данас, претрпела је доста промена, што у изгледу, што у броју ђака. Некада је то била велика школа, осмогодишња, у коју су долазила деца Љубинића, Орашца, деца из Вукићевице, Јошеве и Милорада.

А онда, 1969. године, интегрисана је у Основну школу „Грабовац“ и ученици од петог разреда наставили су школовање у Грабовцу.

Школа је данас у потпуности адаптирана и веома уређена. Има уређено школско двориште и лепе спортске терене, као и леп парк. Настава се одвија у једној смени, има три одељења редовне наставе и једно предшколско одељење.

Школа се састоји из два објекта који су повезани и у свом саставу имају четири учионице за редовну наставу, дигитални кабинет, канцеларију за наставнике, два мокра чвора, простране ходнике и учитељски стан. Објекат је у потпуности адаптиран средствима Градског секретаријата за образовање и Градске општине Обреновац. Данашњем изгледу школе, много су допринели и мештани села.

Љубинску школу учили су:

- Др Бранислав-Брана Којић, лекар опште медицине
- Др Милосав Којић, лекар опште медицине
- Др Берислав Станојевић, лекар опште медицине
- Др Јова Тодоровић, лекар опште медицине
- Др Весна Ракић, специјалиста опште медицине, ради у Дому здравља у Обреновцу

- Златомир Милосављевић, зуботехничар

- Дика Милосављевић, зуботехничар

- Бора Којић, економиста

- Милосав Бојић, народни херој, учесник рата од 1941.-1945.

...и бројни правници, професори, инжењери, радници и пољопривредници.

Учитељи Живодарка Радовановић и Љуба Ракић,
школска 1965/1966.

У школи раде:

- Снежана Поповић, професор географије, директор школе,
- I-IV разред - Марија Гудурић, професор разредне наставе,
- II разред - Вера Николић, професор разредне наставе и
- III разред - Светлана Марковић, професор разредне наставе

Љубинске новине

- Немачки језик – Марија Мрав, професор
- Енглески језик – Нада Бојић и Јелена Матић, професори и
- Вероучитељ Милан Нинковић, професор верске наставе.
- Славица Илић, радник који брине о техничким условима рада.

Учитељица Живка Ракић са генерацијом

Учитељ Ђорђе Костић

Црква у Љубинићу

Црква у Љубинићу је посвећена Светом Великомученику Димитрију.

Године 1936, трећег априла, одбор за градњу цркве у Љубинићу тражио је благослов од Епископа шабачко-ваљевског г. Симеона за подизање парохијског храма у селу Љубинићу.

Одбор за подизање цркве тада су сачињавали Пантелија Стanoјевић, Тихомир Којић, Богосав Бојић, Светислав Бабић, Драгомир Милосављевић, Милорад Којић и Синиша Јовановић – свештеник. На одржаном збору села, тадашњи старешина села одлучио је да се по добијању дозволе од стране Епископа одмах отпочне са изградњом цркве средствима и прилозима грађана села Љубинића. Житељи села Љубинића у то време нису били задовољни што је у селу Јошева озидана црква.

Треба истаћи да су у изградњи цркве учествовала сва домаћинства села.

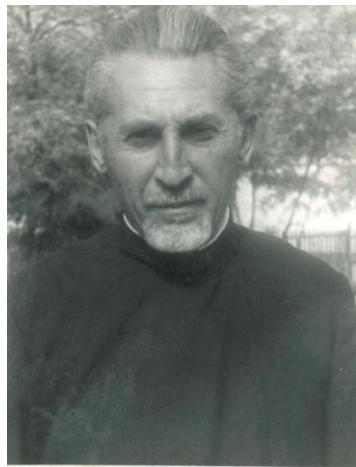
Плац на коме је подигнута црква површине 38 ари, поклонила је госпођа Јелисавка Поповић, супруга покојног проте Живана.

Литургија у љубинској цркви, 27. 01. 2001.

Велики добротвори цркве љубинићке су госпођа Јелисавка Поповић, Радован Димитријевић, земљорадник, Светислав Бабић земљорадник, Милорад Којић, земљорадник, Милован Бојић – Малиша.

Душан Д. Ђорђевић, протојереј, оставио је велики печат у раду цркве у Љубинићу. Рођен је 20. маја 1921. године у Бровићу. Основну школу је учио у Пироману. Завршио је Гимназију у Битољу а затим Богословију. Ожењен је Косаном Поповић и имао два сина. Одликован је чином протојереја још 1962. другог септембра, за ревносну службу и примеран свештенички живот.

Душан Ђорђевић, свештеник љубинске цркве

27. јануара 1997. године у храму Светог Димитрија у Љубинићу служена је Света литургија уз присуство великог броја верника свих узраста - одраслих и ђака. Чинодејствовали су свештеник Светислав Филиповић и господин о. Душан Ђорђевић,protoјереј-ставрофор, парох Љубинићки у пензији.

Долазак литије пред школу

По обављеној свечаности у храму литија је кренула у школу. Дочекали су је сви ученици са учитељима. Све присутне

поздравио је учитељ Ђорђе Костић уз добродошлицу и жељу да Светог Саву славимо као школску славу, како се некада и славио Свети Сава, истакавши да је ово први пут после 52 године да се Свети Сава слави у школи.

Школа је на поклон добила икону Светог Саве са посветом о пролсави Светог Саве после 52 године у школи, а примивши икону учитељ Ђорђе Костић је рекао: „Нека се зна, али нека се не понови, са вером да се то више никада неће десити у српској историји“. У школи у Љубинићу изучава се верска настава као изборни предмет. Школа и црква данас обележавају све значајне датуме.

Црква сваке године има домаћина за Светог Саву и Митровдан.

Црквени одбор

Ове године, у обележавању славе села учествује цело село, а организацију је преузео Црквени одбор.

О Светом Димитрију...

Свети Димитрије Солунски Мироточиви (грч. Ἅγιος Δημήτριος τῆς Θεσσαλονίκης) је био хришћански мученик за кога се верује да је живео у Солуну почетком четвртог века. Слави се 8. новембра по грегоријанском (новом) календару то јест 26. октобра по јулијанском (старом) календару.

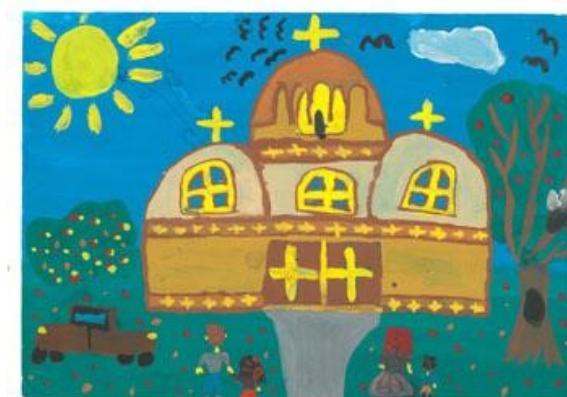
Свети Димитрије Солунски

Култ светог ратника Димитрија је распрострањен и код Срба захваљујући великој духовној близости са грчким народом, где је овај светитељ веома

слављен још од времена турске најезде. Сви православни хришћани и верни славе овог великомученика верујући у његове исцелитељске моћи.

У Србији се свети Димитрије празнује и као крсна слава Митровдан, а у многим крајевима је ово и дан одржавања заветина - преслава. Градови у Србији Косовска Митровица и Сремска Митровица добили су име по светом Димитрију Солунском Мироточивом.

Према народном предању, по томе какво је време на Митровдан, веровало се да ће бити наредно лето. Митровдан је у Србији био познат и као дан „хајдучког растанка“, када су се хајдуци повлачили како би презимели и поново се састали о Ђурђевдану наредне године.

Марија Илић, II разред

Боривој Илић, најстарији у Љубинићу

Најстарији становник Љубинића је Боривој Илић, рођен 1920. године. Рођен је у Љубинићу од оца Сртена и мајке Миленије. Био је најстарије дете у породици. Имао је два брата, Привислава и Зорана и две сестре, Миру и Рацу. Живи у Љубинићу са сином Томом и његовом породицом. Поред сина Томе, има и две ћерке, Милену – која са породицом живи у Београду и Наду – која са породицом живи у Канади. Боривој данас има шест унучади и девет праунучади. Деду Боривоја, све што му је интересантно, питао је Јован Стефановић, ученик I₆ разреда:

Боривоје и Јован

Јован: Јесте ли ишли у школу?

Деда Боривоје: Јесам, јесам, давно је то било. Тада није било школе у Љубинићу, па сам ја ишао у школу у Јошеву.

Јован: Ко Вас је учио?

Деда Боривоје: Мој први учитељ је био строг, из Ужица, једва се сећам... У учионици је било пуно ћака.

Јован: Како сте писали ви тада, је л било компјутера?

Деда Боривоје: Не сине, таблице смо имали и на њима писали.

Јован: А колико сте часова имали?

Деда Боривоје: Е, остајали смо по цео дан у школи. Ужину смо носили од куће. Поред учења у школи смо и радили, ложили ватру, преносили дрва, уређивали двориште, брали јабуке...

Јован: Јесте ли и ви деда добијали јединице?

Деда Боривоје: По неки пут! Највише је било петица, а који су слабо учили, понављали би, или би их родитељи исписали из школе.

Јован: Јесу ли сва деца ишла у Јошеву у школу?

Деда Боривоје: Нису. Највише их је остајало код куће, радили су. Била су то тешка времена.

Јован: Шта су људи радили у селу у то време?

Деда Боривоје: Польопривреда, гајили су стоку. Моји родитељи су гајили коње. Ја и данас имам коња!

Јован: Шта памтите?

Деда Боривоје: Рат! Био сам курир у рату код Крцуне. Било је то тешко време. Новембра 1969. године, преживео сам тежак удес и био главни спасилац свих преживелих. Аутобус из Београда улетео је у Саву код Умке и сви преживели били су баш људи које сам ја извукao из потопљеног аутобуса. Писале су тада новине о томе. Данас сам срећан са својом децом, унучићима и праунучићима.

Јован: А како ви имате толико година?

Деда Боривоје: У животу сам био умерен у свему. Увек са позитивним мислима. Никада се нисам ни са ким посвађао. Данас се нешто променило. Деца су постала старија од родитеља. Мора се то променити. Учите! Знање побеђује.. Поштујте родитеље, ваше учитеље и старије.

... знање побеђује!

Фудбалски клуб „Љубинић“

Фудбалски клуб је веома успешан ове године. Такмичи се у другој општинској лиги Обреновца. Клуб је јесењи првак. Капитен тима је Срђан Николић. Тим чине млади фудбалери из села. У ФК „Љубинић“ започели су игру и Влада Симић који данас игра фудбал у Радничком и Милош Стојановић, који данас игра у Црвеној Звезди.

Фудбалски клуб „Љубинић“, 2009.

Наши ученици пишу...

Оцене

Петица је
оценанајбоља.
Али, за њу је
потребан рад
и добра воља.

Ни четворке се
нико не стиди
kad је добије
За њу тата не бије.
Тројка је слабија
Њу никад не добија
Марија.

Ивана Марковић, III разред

Детињство

Детињство је нешто што живот пружа
Детињство је нешто што брзо пише,
Што брзо прође и нема га више
Искористи све што ти се у њему пружа,
Нек ти процвета као ружа.

Учи, спавај, играј се, једи,

Зграби га рукама,

Јер другачије не вреди.

Детињство је један напупели цвет,
С лубављу на њега
Мисли цео свет.

Сандра Јовановић, III разред

Моја најбоља другарица

Моја најбоља другарица се зове Николина. Она има зелене очи и браон косу. Мени се највише свиђа то што је тако добра и паметна. Научила ме је многим стварима које никада нећу заборавити. Она воли да упознаје нове пријатеље и да се дружи. Када порасте жели да буде докторка и да помаже другима. Она има много пријатеља који јој увек помажу. Сви другови су ми посебни али мени је најдража моја другарица Николина.

Хелена Стојановић, II разред

Мој најбољи друг

У школи сам упознао многе другове, али ми је најбољи друг Лука Весић. Он је висок, има смеђе очи и косу. Спортски се облачи и највише воли плаву боју.

Ученик је другог разреда, одличан је ћак и највише воли да ради математику. Ми се увек лепо слажемо и играмо. По нека захедно и учимо. Он је добар друг и ја га много волим. Када он дође код мене ја се веома обрадујем. Тада нашој срећи и игри нема kraja. Исто је и када ја одем код њега. Ја желим да наше дружарство дugo траје, јер је он заиста добар друг.

Урош Марковић, II разред

Наша учионица

Кда сам у школи највише времена проводим у својој учионици. У њој имамо јако пространу зелену таблу, а до ње један рачунар. У мојој учионици ми се највише свиђа то што смо добили нове ормарите, и то што су прозори окићени цвећем. Из наше учионице се увек чује смех и радост. Школских клуба има довољно за све ћаке, и поређани су тако да сви ћаци имају добар поглед на таблу. Наша учионица је плаве боје, иако би ја болела да је мало веселијих боја. Све учионице су лепе али је мени најлепша наша.

Хелена Стојановић, II разред

Дан када ми је у школи било најлепше

Сваки дан у школи је леп или има посебан дан када нас је учитељица изненадила. Било је лепо јутро, ја сам ставио ранац на раме и пошао у школу. Стигао сам у школу и почeo сам да се играм са другарима. После извесног времена је звонило. Ушли смо у учионицу, учитељица нас је чекала. Сви смо сели и почеки да слушамо. Учитељица нам је рекла да идемо на екскурзију. Сви смо били срећни. Тај дан ми је био најлепши у овој школској години.

Лука Весић, II разред

Зеј и лија

Јесен дошла све се жути,

Црвен мак се њише.

Прошао је жућкаст зрак

Кроз гране и лишћа.

Дошла лија пред зекана

па га мало плаши:

„Је ли, зеко, где си пошо?

Зар те није страх од вука?“

Зечић стаде па замуца:

„Није... не знам...

Дошао сам по купус само“.

„Какав купус у сред шуме?

Ја те, зеко не разумем?“

Нешто шушну у дну шуме,

Лија попут пуме скочи.

Не стиже више ни рач да срочи.

Marija Stojanović, V разред

Тамо се сваки таленат буди.

Бројеви и слова,

Оцене два, три, пет.

Трчање, читање, певање,

То је наш школски свет.

И кад ниси вредан као мрав

У школи се осећаш као лав.

Jovana Stojanović, V разред

Школа

Школе су увек пуне ђака,

Тамо се дружи и учи.

У њима деца постају људи,

Јован Стефановић, I разред

Чудан је овај свет

Чудан је овај свет у мени
Кад неко воли
Кад повилени.
Кад поцрвени и полуди
И то све виде људи.
Чудне су мисли, од њих боли глава,
Чудан је мој прин и његова коса плава.
Чудно је када имаш лептириће у stomаку
И кад светлиш у густом мраку.

Чудан је осећај кад срце мрда,
Чудан је осећај бити заљубљен у друга.
Чудан је овај свет у мени,
Чудан је зрак сунца што сја,
Чудна је љубав према теби,
чудно је што без тебе немам сна.
Чудно је што на тебе мислим,
Чудно је што стварам свет за нас.
Чудно је што ме уопште не волиш,
Да седим са тобом ме не молиш.
Милица Радосављевић.

Ay што је школа згодна

Школа је кућа где ђаци бораве,
До kraја живота је не забораве.
У школи се уче слова, појмови разни,
Луд је онај ко у школу иде
Као по казни.
На великим одмору ужина се дели,
А пољупци прште, слатки и весели.
Да сам нека власт и да имам моћ,
Школа би радила и дан и ноћ.
Милица Адамовић

Сања Димитријевић, IV разред

Вода – благо које животу значи

Зовем се Вода. Имам две сестре –
Светлост и Топлоту и брата који се зове
Ваздух. Заједно чинимо сложну породицу
која ствара живот. Ја сам једна зеленоока,
плаволика девојка. Витка сам, бистра,
брза. Некада мирна и тиха. Некад бучна,
ретко побеснела и зла. Срећу и весеље
разносим целим светом. Уз моју помоћ
долази на свет и мало теле, прасе, слонче,
жирафа. И плава љубичица рсте уз моју
помоћ. Ту је и жути маслачак, мирисна
ружа, румена јабука, жута дуња и плава
шљива. Ја помажем да се залелуја лист на
грани, пшеница на пољу, кукуруз на
њиви, парадјз у врту. Ја чиним њихова
тела. Појим жедна уста, поља, земљу.
Некада пљуштим, сипам, квасим, прскам,
капљем, лијем. Оросим и око, али сам

срећна када сам радосница, када значим
петицу, љубав, осмех, срећу. Таква сам ја,
девојка по имени Вода – благо које живот
значи.

Игор Којић

Они су писали...

... Познала сам те кад снег се топи, и дува ветар млак, близина пролећа душу ми опи, опи, па жудно удисах зрак.

Десанка Максимовић

Желим:

Да после снова не остане траг мој на твом телу. Да понесеш од мене само тугу и свилу белу и мирис благ... путева засутих жутим свелим са јабланова.

Милош Ћрњански

Корачам још као да идем нечем у сусрет, гледам и мислим, а предамном су све саме неминовности, без излаза, без одлагања.

Иво Андрић

Је ли ово љубав, или болна једна потреба да љубим? Ова жеља плава, је ли жеља срца моћнога и чедна? Или напор душе која малаксава?

Јован Дучић

Навикла сам се на своје мисли као на своје хаљине. Имају увек исти обим струка и виђам их свуда, чак и на раскршћима. И што је најгоре, од њих се више не виде раскрснице.

Милорад Павић

